

# РЕШЕНИЕ

№ 3011

гр. София, 20.06.2011 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в публично заседание на 25.10.2010 г. в следния състав:**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева**

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **4480** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

**Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).**

Образувано е по **жалба** вх. № АССГ 11913/16.06.2010г. на „П. БГ” О., ЕИК \*, Г.С., , представлявано от А В В чрез упълномощено лице А М **срещу ревизионен акт (РА) № \*/01.03.2010г.**, издаден от орган по приходите П. ТД на Н.–С., потвърден с решение № 672/10.05.2010г. на Д. на Д. “Обжалване и управление на изпълнението” (“О.”) – С. П. Централно управление (ЦУ) на Н..

Жалбоподателят прави пространно аргументирани с анализ на правната уредба възражения за незаконосъобразно и неоснователно начисляване на лихви за несвоевременно начислен ДДС в размер на 4883, 11 лв. за периода 14.01.2008г. – 14.08.2008г. Позовава се и на процесуални нарушения.

Ответникът - директор на ДОУИ - С. П. ЦУ на Н., чрез процесуалния си представител юрисконсулт Згурева-С, претендира постановяване на решение, с което жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и оставен в сила РА, иска съда да потвърди процесния РА в обжалваната част като правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

**Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:**

На основание заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 805034/12.09.2008г. (издадена на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК), е възложено извършването на ревизия на „П. БГ“ О. за определяне на задълженията по ЗДДС за периода 01.01.2008г. – 31.08.2008г.

Извършването на ревизията е възложено на В А на длъжност ст. инспектор по приходите-ръководител екип и Г К Д на длъжност ст. инспектор по приходите в ТД на Н. – С. град. ЗВР е издадена от М Г Р - началник сектор “Ревизии”, в Д. „ДОК” на ТД на Н. – С. град, която е упълномощена да издава заповеди за възлагане на ревизии по реда на чл. 112, ал. 2, т.1 от ДОПК със заповед № РД-01-131/22.03.2007г. на Д. на ТД на Н. – С. град. В ЗВР е определен срок за извършване на ревизията до 3 месеца, считано от датата на връчване на заповедта. Същата е връчена на 26.09.2008г. на упълномощено лице за жалбоподателя. Впоследствие със ЗВР № 807858/22.12.2008г. срокът на ревизията е удължен до 26.01.2009г., производството е спряно със Заповед № 900019/15.01.2009г., на осн.чл.34, ал.1, т.2 от ДОПК за открита процедура на обмен между компетентните органи на Б и Х, Б, Г, считано от 15.01.2009г., възобновена със ЗВР № 903828/29.05.2009г. до 10.08.2009г., последната изменена със ЗВР № 905352/11.08.2009г., в която срокът на ревизията е удължен до 10.10.2009г.

В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК от ревизиращите органи е издаден РД № 905352/23.10.2009г. с предвиденото в чл. 117, ал. 2 от ДОПК съдържание, връчен на упълномощено лице на жалбоподателя на 11.01.2010г. в срока по чл. 117, ал. 4 от ДОПК. По молба на жалбоподателя с решение изх.№ 1275/25.01.2010г. е удължен срокът за възражения и представяне на документи до 15.02.201г. В удължения срок по чл. 117, ал. 5 от ДОПК ревизираното лице е направило възражения срещу РД в частта му на начислени лихви за несвоевременно начислен ДДС по издадени протоколи за ВОП по чл.117 от ЗДДС за периода 14.01.2008г.-14.08.2008г. в общ размер на 4883, 11 лв. Съображенията са аналогични на изложените и в жалбата до съда.

На основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК и в съответствие с правомощието си по чл. 119, ал. 3 от ДОПК М Г Р е издала заповед за определяне на компетентен орган (ЗОКО) № К 905352/29.10.2009г., с която е определен компетентният да издаде РА орган по приходите – В А П. Определеният със ЗОКО компетентен орган е издал процесния РА № \*/01.03.2010г., връчен на 11.03.2010г. на упълномощено лице на жалбоподателя. С РА е потвърдена фактическата обстановка, установена в РД, както и извършените с него констатации и са установени задължения на търговеца ДДС за довносяне в размер общо на 5559, 56 лв. Извършени са съответните корекции на данъчната основа на получените доставки и на данъчния кредит за съответните периоди, които не се оспорват от жалбоподателя и са начислени лихви на две различни основания: спорните лихви – за несвоевременно начислен данък по издадени протоколи за ВОП лихви в размер на 4 833, 11 лв. и – на основание чл.1 от ЗЛВДТДПДВ, поради неспазване на определения о, поради неспазване на определения в чл.89 от ЗДДС срок за внасяне на данъка. За обосноваване на определените лихви за несвоевременно начислен данък по издадени протоколи за ВОП ревизиращият орган се позовава на констатираното П. ревизията, че за част от получените и декларирани ВОП, данъкът по същите не е начислен от страна на ревизираното дружество в сроковете, предвидени в ЗДДС. Аргументирал се е с чл. 86 от ЗДДС, съгласно който регистрирано лице, за което данъкът е станал изискуем е длъжно да го начисли, като издаде данъчен документ в който посочи данъка на отделен ред, включи размера на данъка П. определяне на резултата за съответния данъчен период в справка-декларацията по чл. 125 от закона за този данъчен период и посочи така издадения данъчен документ в дневника за продажбите за съответния данъчен период. С оглед посочената разпоредба и съгласно цитирано указание на изпълнителния директор на Н. в случаите, когато издадените протоколи за ВОП са включени от ревизираното лице в дневника за покупки, в

дневника за продажби, съответно в справката-декларация, в данъчен период, следващ данъчния период в който е следвало да бъдат отразени съгласно ЗДДС, по отношение на несвоевременно начисления данък ревизиращият орган приема, че не се правят корекции на резултата за съответните данъчни периоди, а се начислява само лихва за просрочие. Ако протоколите са включени в дневника за покупки и дневника за продажби преди изтичането на периодите по чл. 72 ал. 1 от ЗДДС, през които лицето има право да упражни правото си на данъчен кредит, за начисления данък след законоустановеният срок, лихвата е определена от ревизиращия орган считано от 14-то число на месеца, следващ месеца, през който данъкът е следвало да бъде начислен до 14-то число на месеца, следващ месеца на начисляването. В специална таблица /№ 4/ в ревизионния доклад и ревизионния акт конкретно са цитирани протоколите по чл. 117 от ЗДДС за ВОП, по които данъкът е начислен несвоевременно, заедно със съответните стойности и размер на данъка, за които е определена лихвата за просрочие общо в размер на 4 883,11 лв. Обсъдени са възраженията на жалбоподателя по отношение на лихвите, като същите са приети за неоснователни по изложените аргументи за специалната спрямо чл.175 от ЗДДС разпоредба на чл.86 от ЗДДС, че данъкът е изискуем за съответния период, респективно от датата на забава следва да се начисли лихва за просрочие, без по отношение на несвоевременно начисления данък да се правят корекции на резултатите за съответните данъчни периоди.

Ревизионният акт, връчен на 11.03.2010г., е обжалван от „П. БГ” О. по административен ред, в срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК. Жалбата е подадена на 25.03.2010 г. до решаващия орган чрез ТД на Н. – С. град (по реда на чл. 152, ал. 3 от ДОПК), където е регистрирана с вх. № ТД-10-53-03-2912/25.03.2010г. В срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК директорът на ДОУИ–С. се е произнесъл с изрично мотивирано решение № 672/10.05.2010г., с което РА е потвърден в обжалваната част на определени лихви относно начислен ДДС след законоустановения срок по издадени протоколи за ВОП по чл.117 от ЗДДС за периода 14.01.2008г.-14.08.2008г. на стойност 4 883, 11 лв.

След връчване на решение № 672/10.05.2010г. директорът на ДОУИ–С. на 12.05.2010г., потвърденият с него РА, в съответната обжалвана по административен ред част, е обжалван пред АССГ с жалба вх.№ П. решаващия орган 53-00-381/26.05.2010г.

В хода на съдебното обжалване не са правени доказателствени искания и не са събирани доказателства. Страните заявяват, че не спорят по фактите, а по приложението на закона към безспорно установените фактическа обстановка

**П. така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:**

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресатът на обжалвания РА, имащ право и интерес от оспорването. Подадена е в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК срещу РА, който е обжалван по административен ред в обжалваната пред съда част. Като процесуално допустима жалбата следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на РА, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

П. преценка по същество на жалбата и дължимата служебна проверка за законосъобразност на РА, съдът приема следното:

Оспорваният в настоящото производство РА № \*/01.03.2010г. е издаден от В А П на длъжност ст. инспектор по приходите в ТД на Н. –С., който е определен за компетентен

орган по издаването му със заповед № К 905352/2009 г., издадена от органа възложил ревизията на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК. Предвид изложеното съдът намира, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 119, ал. 2 от ДОПК вр. с чл. 118, ал. 2 от ДОПК и с чл. 7, ал. 1 т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП) и в кръга на определените му в чл. 119, ал. 3 от ДОПК правомощия. РА е издаден в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1, т. 1 – т. 8 от ДОПК.

П. издаването на РА не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по издаването му, които да повлияят на неговата законосъобразност. Ревизията е извършена в срокове, предвидени в чл.114, ал.3 от ДОПК (предвид извършване през ревизираните периоди на ВОП), П. съответното им удължаване, в това число спиране заради процедура за обмен на информация. Спазени са процесуалните правила за започване, извършване и приключване на ревизионното производство, ревизираното лице е надлежно уведомявано за съответните процесуални действия и издавани актове в хода на ревизията, събирани са относимите доказателства, чрез допустимите способи и доказателствени средства. Обезпечена Неспазването на някои инструктивни срокове (например за връчване на РД) не е довело до ограничаване правото на защита на ревизираното лице. Не е налице и твърдяното от жалбоподателя нарушение на принципа на оперативна самостоятелност на органа по приходите и на принципа на самостоятелност и независимост по чл.4 от ДОПК, П. възприемане на приложеното становище на юрисконсулт в ТД на Н.-С. град. Ревизиращият орган действа в условията на обвързана компетентност ( а не оперативна самостоятелност) П. определяне на данъчните задължения на ревизираните лица с РА. А това, че констатациите му съвпадат с или пък е възприел мотивите, дадени в становище на подпомагач го П. упражняване на правомощията му служител с юридическо образование не означава, че е нарушил принципа за самостоятелност. Достигнал е до идентични изводи за приложението на закона към съответния казус и като ги е възпроизвел в РА те стават мотиви на акта, предмет на спора.

Не е налице и твърдяното оплакване за нищожност на РА – със същият не са определени задължения, извън обхвата на ревизията. Ревизираният период е 01.01.2008г. – 31.08.2008г, съгласно ЗВР и таблица I на РА „Установявам” е установен размера на задълженията за периодите м.01- м 08 на 2008г. жалбоподателят не оспорва констатациите на ревизиращите по главницата – съответния размер на данъка за периодите в обхвата на ревизията, извършените/получените доставки, начисления данък, ползвания кредит и корекциите на ревизиращите по тях. Посочените от жалбоподателя данни за фактури, издадени преди ревизираните периоди са изложени в мотивите на РА като фактология, а констатациите на РА и извършените с него установявания касаят задължения с падеж през ревизираните периоди.

Извън горното **спорът е по приложението на материалния закон** и се свежда до това налице ли е основание органът по приходите да определи лихва за несвоевременно начислен ДДС по протоколи за ВОП, върху сумата на начисления ДДС по протокола.

По съществото на така очертания спор съдът намира **жалбата за основателна, а РА за незаконосъобразен**. Споделя становището на жалбоподателя, като **мотивите на настоящия състав са следните:**

Безспорно е по делото, че за периода от м.01 до м.08.2008г. „П. БГ” О. е реализирало вътреобщностни придобивания (ВОП) от австрийското дружество „Polychem

Handelsges m.b.H”, доставчик регистриран в държава-членка на ЕС. За получените по ВОП доставки по чл. 82, ал. 2-4 от ЗДДС дружеството е издало протоколи по чл. 117 от ЗДДС, съответно е начислило е данък по същите и го е включило протоколите в дневниците си за покупки и продажби. Не се спори и че за част от получените и декларираните ВОП, данъкът по същите не е начислен от страна на ревизираното дружество в сроковете, предвидени в ЗДДС – съответните протоколи са отразени в СД и дневника за продажби не за данъчния период, в който са издадени, а в някой от следващите. Случаите на несвоевременно начислен данък по издадените протоколи за ВОП са описани в таблица № 4 от РА –стр.12-14 от РА и не се оспорват като фактология от жалбоподателя. Това са случаи, П. които протокола за ВОП е издаден през м.12, м.01, м.03, м.04, м.05, м.06, а е отразен в СД и дневника за продажби през следващи я или последващия месец - м.02, м.03, м.05, м.06., м.07. Ревизиращите са определили дължима лихва от 14-то число на месеца, следващ месеца на начисляването до 14-то число на месеца, следващ периода на отразяване на протокола. Според настоящият състав несвоевременно начисляване на ДДС по отделните ВОП обаче не е лихвоносно задължение. Не е налице материалноправно основание, което да обоснове лихвата и началният ѝ момент, определяна от органите по приходите за несвоевременно начисляване на данък по издаден протокол за ВОП. Посоченото указание на изпълнителния директор на Н. не е източник на право, не обвързва съда, макар и задължително за органите по приходите, които обаче следва да съблюдават на първо място принципа на законност по чл.2, ал.1 от ДОПК. Съдът споделя становище, че начисляването на лихва върху начислен по късно ДДС по протоколи за ВОП е незаконосъобразно, лишено от нормативно основание и противоречи на разпоредбата на чл. 175, ал.1 от ДОПК, според която лихва се дължи за неплатените в законоустановените срокове публични задължения или в специално изброените хипотези на ал.2, т.1, 2 и 3 от същата разпоредба на кодекса. И разпоредбата на чл.86, ал.2 от ЗДДС, не обосновава начисляване на лихва върху размера на дължимия, изискуем данък. Все пак изискуемият и дължим данък по отделна фактура или протокол за ВОП не е ликвидната и изискуема сума на данъчното задължение на регистрираното лице, каквато е резултатът за периода, когато е ДДС за внасяне, което задълженото лице следва да внесе в бюджета, с падеж срокът за подаване на справка-декларацията за този данъчен период (чл.89 от ЗДДС). Обвързването само на изискуемостта и дължимостта на данък по конкретен данъчен документ с лихва е неправилно. Следва да се направи разграничение между изискуемост на данъка и внасяне на данъка – в случая на ВОП данъкът е изискуем от лицето, което извършва придобиването (за разлика от обобщия случай, когато е изискуем от доставчика), което разполага и с правото на данъчен кредит за този данък. Изискуемостта на данъка означава, че съответното регистрирано лице – доставчик, вносител или извършващ придобиването, следва да отрази данъка в счетоводството си като задължение, да го начисли и да го включи П. формиране на резултата за съответния период, но не означава, че в този размер, независимо от включването му в общата сума на изискуемия данък за периода и съпоставянето му с общата сума на данъчния кредит, дължи внасянето му в бюджета в този размер. Задълженията по ЗДДС, подлежащи на изпълнение чрез внасяне в републиканския бюджет, се определят като резултат за съответния данъчен период. Според чл. 88, ал.1 и 2 от ЗДДС, резултатът за данъчния период е разликата между общата сума на данъка, който е изискуем от лицето за този данъчен период, и общата сума на данъчния кредит, за който е упражнено правото на

приспадане през този данъчен период. Когато начисленият данък превишава данъчния кредит, разликата представлява резултат за периода - данък за внасяне. В чл. 89, ал.1 от закона е предвидено, че когато е налице резултат за периода - данък за внасяне, регистрираното лице е длъжно да внесе данъка в републиканския бюджет по сметка на компетентната териториална Д. на Националната агенция за приходите в срока за подаване на справка-декларацията за този данъчен период. Следователно, лихва се дължи за невнесен в срок данък, който се определя като резултат за съответния данъчен период, а не следва да се дължи за неначисления своевременно данък по отделна доставка, в случая за ВОП. Този изискуем данък не подлежи на ефективно внасяне (както П. внос), а на такова подлежи резултатът за периода, в чието формиране участва, когато е ДДС за внасяне.

От друга страна, в случая дружеството - жалбоподател е упражнило правото си на приспадане на данъчен кредит преди изтичането на срока по чл. 72 от ЗДДС и са изпълнени условията за признаване на правото на данъчен кредит по същите ВОП. В случая е налице хипотеза на т.нар. „самоничасляване”, П. което не е налице нетно влияние върху резултата за данъчния период, т.е. върху дължимата от лицето сума за внасяне в бюджета, когато начисляването на данъка и упражняването на правото на данъчен кредит са в един и същ данъчен период. Затова, в този случай и на това основание не е оправдано да се дължи лихва за забава поради липсата на задължение (включително потенциално), което да произведе лихвата. Този извод се налага и от принципа за недискриминация и равнопоставеност, който би бил нарушен, ако се поставят в по-благоприятно положение лицата, които въобще не се начислили данък, от тези, които са го начислили, макар и със закъснение, а също и ако упражнили го П. режима на § 18 от ПЗР на ЗИД на ЗДДС (ДВ 106/2008г.) и чл. 73а от ЗДДС след изтичане на срока по чл.72, ал.1 от ЗДДС се поставят в по-благоприятно положение от упражнили данъчния кредит преди изтичане на срока по чл.72, ал.1 от ЗДДС, какъвто е настоящия случай. П. режим на облагане П. ВОП, П. който лицето, което начислява данък и ползва данъчен кредит е едно и също, се цели защита на фиска от злоупотреби и измами с ДДС. С обратното начисляване на ДДС не е възможно да се ошети бюджетът, тъй като на практика в резултат на прилагането му, данъчния резултат на регистрираното лице се занулява (съпоставяне на начислен данък-приспаднал като данъчен кредит), поради което на практика задължения към бюджета няма, за да се обоснове и задължение за лихви. Установяването на лихви за начислен данък, който впоследствие е приспаднал като данъчен кредит от лицето в процедура на „самоначисляване” противоречи на принципа на данъчния неутралитет, за който следи тази процедура. По аргумент от режима на § 18 от ПЗР на ЗИД на ЗДДС (ДВ 106/2008г.) и чл. 73а от ЗДДС следва и правилото, че тази презумпция за правомерно упражнено право на данъчен кредит, обхваща и предпоставката на това право – начисляването на данъка и поради взаимната връзка между двете не следва да се дължи лихва за забава на начисления данък, след като впоследствие е правомерно приспаднал като данъчен кредит. И в настоящия случай макар и извън съответните хипотези на режима съдът намира приложима тази логика и тълкуване на разпоредбите в духа на закона. В крайна сметка резултатът е, че липсва задължението, върху което е начислена лихвата – то е отпаднало, тъй като впоследствие е приспаднало като право на данъчен кредит. Няма норма, аналогична на тази на чл.175, ал.2, т.3 от ДОПК, която да обосновава в режима на ЗДДС акцесорно задължение без главница. А и сам по себе си, както се развиха съображения по горе, начисленият данък без да е съпоставен с

данъчния кредит като резултат за периода не е лихвоносно задължение.

В горния смисъл решение № 13339/09.11.2009 на ВАС, Първо отделение, адм.дело № 8268/2009г., Решение № 2600/25.02.2010г.

Още един аргумент, че несвоевременното начисляване на ДДС по ВОП не е лихвоносно задължение, е че същото е скрепено с административнонаказателна отговорност. Неспазването на срока по чл.86 от ЗДДС за начисляване на ДДС от страна на лицата платци по глава Осма на ЗДДС-регистрирани лица, получатели по доставката или вносители, има за последица административнонаказателна санкция първоначално по чл.180, а от 01.01.2009г. – по чл.180а от същия закон, която се реализира по реда на ЗАНН. Неплащането на задължения за данъци (като парично задължение) в срок не е инкриминирано деяние или административнонаказателно отговорно, а е скрепено със санкцията на лихвата за забава. Докато неизпълнението на различни формални задължения по изпълнение на разпоредбите на данъчните закони е наказателно/административнонаказателноправно отговорно поведение. Задължението за начисляване на ДДС по чл.86 от ЗДДС е именно такова формално задължение, а не парично, каквото е задължението за данъци, в това число внасяне на ДДС за съответния данъчен период и с неизпълнение на което се свързва акцесорното му задължение за лихва, предвидено в чл.175, ал.1 от ДОПК вр. с чл.1 от ЗЛВДТДПДВ. Следва да се има предвид и Тълкувателно решение № 1 от 11.02.2010г. в мотивите на което е посочено, че § 18, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗДДС е норма, заличаваща противоправния характер на нарушението, състоящо се в неначисляване/или късно начисляване на ДДС от страна на задължените лица до 31.12.2008г. И даденото в т.2 на ТР тълкуване „С § 18 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на ЗДДС /ЗИД на ЗДДС//обн. ДВ, бр.106/2008 г., в сила от 01.01.2009 г./ се дава нова възможност за начисляване на данъка по чл. 86 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ на лица - платци по глава осма - получатели по доставката или вносители, за които данъкът е станал изискуем до влизането в сила на посоченото преходно правило.” И на това основание не би следвало да се определя лихва, след като е дадена нова възможност за начисляване на данъка по чл.86 от ЗДДС. А в случая изискуемостта и несвоевременното начисляване на данъка от жалбоподателя е в рамките до 01.01.2009г.

Предвид горните съображения съдът намира, че РА № \*/01.03.2010г. в обжалваната му част на определени лихви за несвоеременно начислен ДДС в размер на 4883,11 лв. за периода 14.01.2008г. – 14.08.2008г. е незаконосъобразен и по основателната жалба на „П. БГ” О. следва да бъде отменен.

С оглед крайният изход на делото, заявената от жалбоподателя претенция за разноси и доказаните по делото такива в размер на заплатената държавна такса, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на жалбоподателя сумата от 50 лв. държавна такса.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл.161, ал.1 от ДОПК, Административен съд – С. град, I – во отделение, 6-ти състав,

### **Р Е Ш И :**

**ОТМЕНЯ** по жалба на „П. БГ” О., ЕИК \* **ревизионен акт № \*/01.03.2010г.**, издаден от ВА П – ст.инспектор по приходите П. ТД на Н.–С., потвърден с решение №

672/10.05.2010г. на Д. на Д. „О.”–С. П. ЦУ на Н., в частта на определени лихви за несвоевременно начислен ДДС в размер на 4 883, 11 лв. за периода 14.01.2008г. – 14.08.2008г.

**ОСЪЖДА Д. на Д. „О.” – С. П. ЦУ на Н.** да заплати в полза на „П. БГ” О., ЕИК \* сумата от **50 лв.** (петдесет лева) разноски по делото за държавна такса.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:**  
**(Б Бороджиева)**